ſelle auſa meh̃he tuſk ja h̃inge ah̃hastus wõis olla, kui ta ſedda käsko kulis. Agga ſellegipärraſt ei tah̃tnud temma mitte sõnnakuulmata Jummala wasto olla, waid tõuſis h̃ommiko warra ülles, panni omma eesli ſaddulaſe, löh̃kus põlletamiſe oh̃wri-puud walmis, wõttis omma poia Iſaki ja kaks noort ſullaſt ennesega, ja läks ſenna paika, kuh̃ho Jummal käſknud. Sullaste wasto ütles Abram: jäge teie eesliga seie; minna läh̃hän poiſiga senna kummardama, ja tullen jälle taggaſi. Puud panni temma poia Iſaki selga, noa ja tulle wõttis ennese kätte, ja läksid nenda möllemad seltsis emale. Agga, ütles Iſak omma isſa wasto: Isſa, siin on tulli ja puud; agga kus on tal, mis ſa tah̃had oh̃werdada? Abram kostis: mo poeg, küllap Jummal katsub ennesele üh̃he talle põlletatamiſe oh̃wriks! Kui senna mäe peale said, mis Jummal olli üttelnud, teggi Abram koh̃he mättasteſt altari; seädis puud peale, ſiddus omma poia Iſaki kinni, panni pude peale, ja wõttis noa wälja, et ta tedda piddi ärratapma ja Jummalale oh̃werdama. Agga Jeh̃owa ingel h̃üdis taewaſt: Abram, Abram! — ja temma kostis: siin ma olen! Siis ütles ingel: ärra pista kät omma poia külge, ja ärra te temmale middagi; seſt nüüd tean ma, et ſa Jummalat kardad, ja omma ainuſt poega ei olle temmale keelnud. — Abram tõstis omma silmad ülles, ja wata, üks jäär olli temma sel- ja tagga ſarwipiddi räggadikus kinni, ja ta läks, wõttis ſelle järo ja oh̃werdas ſedda Jummalale põlletamiſe oh̃wriks. Pärraſt ſedda ellas temma weel kaua õnneliko ello, ja surri ärra, kui 175 aastat olli wannaks sanud. Temma naene Sara olli jo 45 aastat enne tedda mulda läinud.

Kes kõik Loja holeks annab,
Ello teed, Majja tõõd;
H̃inge eeſt hoolt kannab;
Waewa, murret usſus wõidab:
Selle õn Jummal on,
Rõmo pääw tal koidab.
